

Drie eitjes, zou ik zo zeggen...

Altijd op withete toon, van woede niet uit zijn woorden kunnende komen, eiste hij zijn kwartje. Dat moest je maar op zak hebben. Mijn zakgeld in die periode bedroeg twee kwartjes per week. Later begreep ik pas dat hij ons, Rotterdamse vogelaartjes, maar een stelletje tuig vond. Onschuldig tuig, maar toch... Wim Penning die een half vloerbrood onder de linkeroksel van zijn Duitse camouflagejack geklemd hield en een pakje Blue Band in de rechterhand, daarmee het brood besmeerde en uit zijn oksel vrat; Chris van den Hoek die zijn ontstoken oogleden wies met water uit de regenput van de tolgaarder, daarvoor vreselijk op zijn donder kreeg en verklaarde: 'Mijnheer, hier is uw kwartje, maar van microbiologie hebt u geen

VREEMDE VOGELS

snars verstand.'

Als je het Kwartjespaadje eenmaal had genomen, was je in het vogelparadijs De Beer. Daar regeerde opzichter Korfmaker. Om hem kon je niet heen. Als je betrappt werd op illegaal verblijf kon je kiezen: óf een procesverbaal aan je broek óf een jaarkaart à raison van achteneenhalf gulden. Dus hadden we drie jaarkaarten voor vijf man.

Die man wist wat van vogels. Op een zonnige meimorgen hoorden we hem aan de leden van een personeelsvereniging een onzer Rotterdamse scheepvaartbedrijven, een dagje met z'n allen uit, verklaren: „Daar gaat een kievit.”

„Waar?” vroeg een geïnteresseerde dame.

„Daar, mevrouw”, wees Korfmaker, „ik denk dat-ie tot aan die duindoorns vliegt en dan weer teruggaat... jawel... vrouwtje zo te

zien... broeds zo te zien... drie eieren, zo te zien...”

„Echt waar, hoe ziet u dat?” kraaide mevrouw.

„Ach, mevrouwtje... ervaring zal ik maar zeggen. Ik loop hier al weer heel wat jaartjes rond. Kijk, ze is neergestreken. Nou, die heeft duidelijk een nestje. Zo'n kievit strijkt altijd een stuk van het nest af neer. Dat is om de kraaien en de vossen in de war te brengen, begrijpt u wel. Als u nou in rechte lijn achter me aan loopt, in ganzenpas, zal ik maar zeggen, kunnen we eens kijken of we het nest kunnen vinden. Hebt u wel eens kievitseitjes gezien, behalve op tafel natuurlijk, haha.”

Men ganzenpaste.

„En boven die duindoorns daar zien we de kiekendief. Dat is een roofvogel. Die komt eens kijken of hij niet binnenkort een lekker kievitskuiken te grazen kan nemen.”

„Bedoelt u die daar?”

„Nee, mevrouw, dat is een ekster. Ook geen lekkere jongen, hoor.”

„Wat een natuurmens bent u toch.”

De opzichter stond nu naast een in de grond gestoken stokje, naast een kievitsnest met drie eieren.

„We hebben hem. Drie eitjes, ik zei het al.”

„Dat u dat allemaal zomaar ziet.”

„Ach, mevrouwtje... Nou, we moeten maar weer eens gaan. De eieren mogen niet te lang onbebroed blijven.”

„Niet achterblijven, jongens.”

„Nee, meneer Korfmaker.”

Wim trok de stok uit de grond, liep dertig meter naar rechts, duwde hem daar in de grond en ik legde er een puntgaaf konijnschedeltje bij.

„Vanmiddag op stap met de dames van de handwerkclub uit Vlaardingen”, verklaarde Korfmaker.